

— vi hverken fordømmer eller forkaster Peter Andreas, kun hans Handlinger, hans Liv. Vi har tvertimod alle den inderligste Medlidenhed med ham; og trods alt opgiver vi ikke Haabet om, at det gode engang skal vinde Sejer hos ham. Hvor Vejen til Oprejsning for ham efter hans Familjes Anskuelse alene gaar, behøver jeg sikkert nu ikke nærmere at forklare. Og skulde det have nogen Betydning for Dem at vide det — og jeg forudsætter jo stadig, at De har henvendt Dem til mig for at faa et aabent, et utilsløret Svar — saa kan jeg paa Forhaand sige Dem, — hvad De antageligvis heller ikke nu vil forundres over eller misforstaa — at der fra hans Forældres Side ganske sikkert ikke vil kunne ventes nogen Billigelse af hans Forbindelse med Dem.“

Jakobe rejste sig. I en halvt bortvendt Stilling blev hun et Øjeblik staaende bagved Stolen og saae ned paa sin ene Fodspids, mod hvilken hun trykkede Duppen af sin Solskærm. Saa løftede hun med eet Hovedet og saae hen paa ham over sin Skulder. Hendes Ansigt var endnu præget af den voldsomste Ophidselse; dog spillede der i det Skjulte et lille Smil om hendes Mund, og det glimtede i de mørke Øjne af en nyskabt Lykke.

„Jeg kom herhen i det Haab at skulle kunne indlede en Forsoning,“ sagde hun. „Det var — jeg forstaar det nu — meget naivt af mig. Alligevel fortryder jeg ikke, at jeg har søgt Dem. Jeg har her faaet de Oplysninger, jeg savnede. Og — jeg kan ikke lade være med at sige Dem det — jeg gaar gladere herfra, end jeg kom hertil.“

Uvis om, hvad hun mente, vilde Eberhard paany tage Ordet; men Jakobe var allerede paa Vej mod Døren og gik bort uden Farvel.

Da hun stod ude paa Gaden, grebes hun af en saa overmægtig Længsel efter at se Per, at hun efter en kort Kamp med sig selv søgte en Droske og kørte ud til Nyboder. Hun syntes ikke, hun kunde faa Ro i sit Sind, før hun havde gjort Afbøn for sin Mistro og bedt ham om Tilgivelse for det Forræderi, som Besøget hos Broderen (hun indsaa det nu!) i Grunden var. —